

без разрешение на общината. По същия начин в южните покрайнини на квартал Табахна, край жп линията Пловдив-Нова Загора, масирано се настаняват цигани. Това заселване става проблем за кметската управа и през следващите десетилетия периодически се поставя за разглеждане от Старозагорския градско-общински съвет. В края на XIX в. градските управници обсъждат въпроса, че циганите трябва "да се приравнят към останалите граждани по отношение на жилищата и начина на живеене, като се заставят да си намерят жилища, както и всеки друг бедняк: българин, евреин, турчин или от каквато и да било нация и се подчинят на постановленията на порядъчните граждани..."

Въпросът за циганските жилища отново се повдига за обсъждане в Общинския съвет в средата на 20-те год. на XX в. Конкретният повод са неблагоустроените райони и крайно лошите хигиенични условия, където живеят цигани. Междувременно броят им значително се увеличава не само от естествения им прираст, но и от пристигане на нови семейства. През следващите години на няколко пъти се сформират специални комисии, които да определят подходящи места за настаняване в покрайнините на града. Въпреки неколкочкратните опити, вземаните в продължение на повече от половин век решения, проблемът с циганското местоживееие в Стара Загора не се разрешава (Иванова, Кръстев 2006: 79-82).

През пролетта на 1913 г. англичанинът Скот Макфий вижда циганската махала на Варна в равнината отвъд града, в близост до градското сметище. Тя прилича на село, а след него се виждат нахъсаните палатки на номадските цигани. „В Разград... циганската махала я намерихме там, където не очаквахме – на гърба на общественото бунище, но все пак разположена на хълма в покрайнините на града. Макар и малка, това бе определено най-приятната циганска махала на Балканите. Къщичките, подредени безразборно, а не както обикновено в права редица по пътя, бяха добре построени, измазани и красиво боядисани... „ (Макфий 2007: 66, 123).

Броят на циганското население в Нова Загора нараства значително в началото на XX век. В западния край на града с безразборно и незаконно построени къщи с дворове, махалата им нараства по посока на общинската мера. След Букурещкия мирен договор (1913) общинският съвет разрешава и на около 200 цигани, пристигнали заедно с другите бежанци от Одринска Тракия, да се заселят тук. През 1919 г. на извънредно заседание на Градския общински съвет от 6 юни се взема решение да се обложат с данък по категории 141 цигански семейства, построили къщите си върху общинска земя. С решение на местната власт в средата на 30-те год. на XX век циганската махала се измества на десния бряг на р. Чатал азмак, в полето на юг от българските гробища (ТДА Сливен, ф.42-к, оп.1 а.е.18, л.204-207, 222-224).